

ANNA GAVALDA

BILLIE

Mladá fronta

ANNA GAVALDA

BILLIE

Mladá fronta

Ilegálům

Přeložila Dana Melanová

BILLIE

Copyright © Editions Le Dilettante, 2013

Published by arrangement with Literary Agency „Agence de l'Est“

Translation © Dana Melanová, 2014

Cover Photo © Profimedia, 2014

Nasraně jsme se na sebe podívali. On proto, že si určitě myslel, že všechno je moje vina, já proto, že to ještě nebyl důvod, aby na mě takhle zíral. Udělala jsem tolik volovin za tu dobu, co jsme se znali, a on z nich tolik těžil a tolikrát se díky mně pobavil, že od něj byla pěkná svihárna vyčítat mi zrovna tuhle, jen proto, že blbě skončí...

Do prdele, jak jsem to asi mohla vědět?

Brečela jsem.

„Až takhle, jo? Máš výčitky?“ zašeptal a zavřel oči.
„Ne... Blbnu... Ty a výčitky...“

Byl příliš vyčerpaný, neměl na to, aby si mě pořádně vychutnal až do konce. A pak, v tomhle jsme se vždycky shodli. Já a výčitky, to nejde dohromady, ani nevím, jestli jsem to napsala správně...

Trčeli jsme na dně rozsedliny nebo nevím čeho, každopádně něčeho geograficky hodně hnusného. Jakýsi... díry v národním parku v Cévennes, kde mobily nefungují, kde nezahlídnete ani beraní ocas - nemluvě

o ocasu pastevce – a kde nás tutově nikdy nikdo nenajde. Pěkně jsem si naflákala, ruka mi bezvládně visela, ještě pořád jsem s ní však mohla hejbat, ale on byl na sračky, to bylo jasné.

Vždycky jsem věděla, že má odvalu, ale teď mi dal fakt lekci.

Ještě jednu...

Ležel na zádech. Nejdřív jsem mu chtěla strčit pod hlavu místo polštářku svoje boty, ale když jsem viděla, že omdlívá, sotva mu zvednu hlavu, honem jsem ho zase položila a už jsem se ho ani nedotkla. Ostatně to bylo prvně, kdy se takhle složil, myslel si, že má zasaženou míchu, a tak strašně se vyděsil při představě, že skončí jako kripl, že do mě celý hodiny cpal horem dolem, ať ho v týhle díře nechám, nebo ať to skoncuju.

Tak jo. Protože jsem neměla po ruce nic, čím bych ho mohla čistě odkráglovat, zahráli jsme si na doktora.

Měli jsme smůlu, že jsme se nepotkali dost brzy, a tak jsme si na něj nehráli potají, ale stejně je jasné, že bychom v čekárně zůstali poslední... Když jsem mu to připomněla, pobavilo ho to, a to bylo fajn, protože mně šlo právě o tohle, ať už je peklo tady nebo na druhý straně, chtěla jsem si s sebou vzít jenom tohle: ty malý úsměvy, co zhasnou, sotva se objeví, a navíc vynucený jako tenhle.

To ostatní může, upřímně řečeno, klidně zůstat v úschovně...

Štípala jsem ho na nejrůznějších místech a pořád

silněji. Kdykoli ho to zbolelo, skákala jsem radostí. Byl to důkaz, že se do toho mozek pořád ještě plete a že ho nebudu muset tlačit na vozíku až ke svatému Petrovi. Jinak žádný problém, měla jsem dost síly na to, abych mu rozbila palici. Měla jsem ho totiž dost ráda, abych to udělala.

„Hele, je to dobrý, vypadá to slušně... Když kničíš, znamená to, že seš v poho, ne? Teda podle mě sis kromě nohy zlomil ještě kyčel nebo pánev. Zkrátka něco v týhle oblasti...“

„Hmmm...“

Nevypadal přesvědčeně. Bylo jasné, že ho něco žere. Bylo jasné, že nepůsobím tak úplně věrohodně bez bílého pláště a toho ptákoskopu kolem krku. Díval se do nebe a mračil se, měl svůj typickejší napučený ksicht.

Ten výraz jsem u něj moc dobře znala, znala jsem vlastně všechny jeho výrazy, a pochopila jsem, že musíme rozvázat ještě jeden uzel.

Hele, to se mi povedlo, dobřej obrat...

„Ty jo, Francky... to se mi snad zdá, nemůžu tomu věřit... Snad nechceš, abych ti ho vosahala! To nemyslíš vážně... nebo jo?“

„...“

„Fakt, jo?“

Viděla jsem, jak ze všech sil bojuje, aby si zachoval tvář umírajícího, ale můj problém byl jinde, nešlo o to, co se hodí a jestli se to hodí. Spíš o to, jestli to k něčemu bude. Už takhle byl na tom mizerně a já jsem nechtěla riskovat, že se zhroutí úplně, protože se mu nepostaví. Nebyla jsem jeho gusto...

„Do toho se mi teda fakt nechce, víš? Ale když si...“

Vybavila jsem si Jacka Lemmona v poslední scéně filmu *Někdo to rád horké*. Stejně jako on jsem začínala být u konce s argumenty a musela jsem vybalit nejtěžší kalibr, co jsem měla na skladě, aby už mě přestal otravovat:

„Jsem holka, Francku...“

A vtom... kdybych měla pořádat hlubokomyslnou a podnětnou přednášku o Přátelství podle všech pravidel, se schémátky, diapozitivy, plastovými miniflaškami s vodou a všemi těmi krámy okolo, abych vysvětlila, kde se rodí, z čeho je utvořené a jak se vyvarovat padělku, tak bych akorát teď řekla stop a pořádně si tu repliku vychutnala.

Ta tři úplně prostá a děsně veselá slůvka, co zašepkala s vynuceným a velmi špatně zahráným úsměvem lidská bytost, která ani netušila, jestli bude žít, nebo umře, nebo bude dál trpět a už nikdy si nezašuká:

„*Well... Nobody's perfect...*“

Jo, tentokrát bych si byla sama sebou úplně jistá a kašlu na ty, co ten film neviděli, nebo mu nerozuměli, a nikdy teda nebudou schopní rozeznat skutečného přítele od ubohý transky. Pro ty nemůžu vůbec nic udělat.

A tak teď, protože to byl on, protože jsem to byla já a protože jsme pořád ještě spolu poletovali ve větru a chytali jeden druhého ve výšinách v tak žalostný chvíli, jsem ho obkročila, abych mu mohla položit svou hybnou paži na podbřišek.

Jen jsem se ho lehce dotkla.

„Fajn,“ zabručel po chvilce, „nemusíš se do toho moc pokládat, tetino... Stačí na něj sáhnout a nebudeme o tom víc mluvit.“

„Nějak nemůžu...“

Hluboce povzdechl.

Chápala jsem jeho sklíčenost. Prožili jsme spolu spoustu mnohem trapnějších situací, kdy jsem byla všechno, jen ne na úrovni, a krmila jsem ho tolika divokými, drsnými a hodně výživnými šukacími historkami, že mi teď těžko mohl uvěřit!

Přesto jsem ani náhodou nehrála komedii... Prostě jsem nemohla.

Nikdy nemůžeme předem vědět, kam až se dokáže schovat posvátno. S rukou stále připravenou jsem si najednou uvědomila, že mezi mejma šukacíma zážitkama a jeho ptákem leží celej svět. Klidně bych mohla všechny chlapy vyhonit, kdyby na to přišlo, ale jeho ne, ne, jeho ne, a tuhle lekci jsem si udělila sama sobě jednou provždy.

Vždycky jsem věděla, že ho zbožňuju, ale ještě jsem neměla příležitost změřit, do jaký míry si ho vážím, no a tu odpověď jsem teď měla: pár milimetrů...

Jo, tohle bylo nekonečno mé cudnosti. Naší cudnosti.

Samozřejmě jsem věděla, že se nenechám příliš dlouho brzdit rozpaky stupidní nanynky netýkavky, ale prozatím jsem sama nad sebou žasla. Vážně, byla jsem z toho svýho jemnocitu vyvalená jako sysel. Nesmělá, bázlivá, skoro znovupanna, jéžiš! Měla jsem z toho Vánoce!

Tak jo. Konec. Už dost těch blábolů. Koukej makat, panenke...

Abych ho uvolnila, začala jsem mu ťukat prsty kolem pupíku a prozpěvovala jsem: „Hej hey hey, vem hadici a stříkej“, ale moc ho to neuvolnilo. Potom jsem se natáhla vedle něj, zavřela jsem oči, položila jsem mu rty na ucho..., a když jsem si byla jistá, že poslouchá, soustředila jsem se a začala jsem hodně potichu šeptat, ne, ještě víc potichu než potichu, slin-tala jsem mu do ucha pornobláboly, podle mého to bylo to nejhorší nebo nejlepší z jeho nejskrytějších fantasmagorií, a přitom jsem mu nehtem líně a jako-by bez zájmu, no... jako při lehký honitbě, jezdila po účku, co tvořily švy jeho poklopce.

Chlupy v uších se mu smrštily hrůzou a moje čest byla zachráněná.

Zaklel. Usmál se. Smál se. Řekl mi ty jsi pitomá. Řekl mi nech toho. Řekl mi ty jsi kráva. Řekl mi to je krása. Řekl mi jo, jo, jo a teď už toho nech! Řekl nenávidím tě a řekl miluju tě.

Ale to všechno bylo dávno. Když měl ještě sílu dokončit větu a já jsem si nemyslela, že s ním budu jednou brečet.

Teď se stmívalo, byla mi zima, měla jsem hlad, umírala jsem žízni a zuřila jsem, protože jsem nechtěla, aby trpěl. A kdybych měla trochu cti v těle, tak bych i já dokončila větu a dodala bych „byla to moje vina“.

Já ovšem nemám v těle ani kapku cti.

Seděla jsem vedle něj, zády jsem se opírala o jakousi skálu a pomaloučku jsem vadla.

Výčitku po výčitce jsem ztrácela listí.

S děsným úsilím, nikdy jsem to nepochopila, odlepil od těla svoji paži a dal mi ji na koleno. Položila jsem mu na ni ruku, a to mě připravilo ještě o další síly.

Nechtěla jsem, aby mě ten zatracenej mrchožrout dostal přes city. To nebylo fér.

Po chvílce jsem se ho zeptala:

„Co je to za zvuky?“

„...“

„Myslíš, že je to vlk? Myslíš, že jsou tady vlci?“

A protože neodpovídal, zaječela jsem:

„Tak mi přece odpověz, krucinálfagot! Řekni něco! Řekni mi jo, řekni ne, řekni mi, ať se jdu bodnout, ale nenechávej mě tu samotnou... Teď ne... Prosím tě o to...“

Neobracela jsem se těmi slovy k němu, ale k sobě. Ke své hlouposti. Ke svému studu. Ke svému nedostatku představitivosti. On by mě nikdy neopustil, a pokud mlčel, tak jen proto, že ztratil vědomí.

Poprvé po hodně dlouhé době se jeho tvář nepodobala živé výčitce a pomyšlení na to, že přece nemůže takhle trpět, mi zase dodalo odvahu: každopádně nás odtud dostanu, zkrátka musím. Nepodnikli jsme celou tuhle cestu, abychom si zahráli na *Into the Wild* v komorním obsazení v nějaký díře v Lozère.

Kurva ne, to by byla moc velká hanba...

Uvažovala jsem. Zaprvé tu nevyjí vlci, ale řvou ptáci. Sýčkové nebo něco na ten způsob. A zadruhé – na rozlámané tělo se neumírá. Neměl horečku, nekrvácel, sice byl jako z hadrů, to je fakt, ale nebezpečí mu nehrozilo. Nejlíp udělám, když se vyspím, naberu síly a zítra hned ráno, až budu mít tý zasraný venkovský díry po krk, vyrazím.

Potáhnu tímhle svinským lesem, potáhnu přes tuhle svinskou horu a položím do týhle úžlabiny zsranej vrtulník. S kytíčkama.

Jo, přesně tak. Pohnu prdelí a, na mou rozbásněnou

duši, bude se nocovat v Causses. Protože takovej ro-
dinnej výlet, juchajdí juchajdá, s debilními kretény
a těžce vystresovanými oslíky není nic pro nás. Je mi
líto, chlapi, ale nás sportovní oblečky značky Quechua
koušou. Není to náš šálek kávy.

Slyšíš, kocourku? Slyšíš, co jsem právě řekla? Pří-
sahám na tvůj život, dokud budu naživu, nepojdeš na
venkově. Nikdy. To spíš chcípnu já.

Zase jsem se natáhla, zanádařovala si, zvedla jsem se
a ometla si postýlku, pohrabala se ve štěrk, co mě
tlačil do zad, a pak si znovu lehla vedle něj v poloze
náhrobní sochy.

Nemohla jsem usnout...

Prťaví skřítci, co mi žijou v mozku, si toho šlehli
moc...

Nahore to byla skupina Bagad de Lann-Bihoué říz-
nutá technem.

Peklo.

Pořád jsem špekulovala a špekulovala a nakonec
jsem nevěděla, čím jsem, a úplně zbytečně jsem se na
něj lepila a objímala se pažemi, stejně mi dál byla zima.

Mrzla jsem, vztekala se, DJ Grumpy mi vyfoukl tři
poslední neurony odvahy, co mi zbyly, a najednou
toho využily tři slzy, čilejší než ty ostatní, a vytekly
mi přes řasy.

Kurva. Fakt jsem úplně z formy.

Abych je zahнала zpátky, zaklonila jsem hlavu do-
zadu a... A jéžíš... Óóóó...

Hubu mi nezavřely ani tak hvězdy, těch jsme už viděli hafo od chvíle, co jsme se tady smejkali, ale byl to ten balet, co předváděly. *Blik!* Pak zase *Blik blik blik!* Rozsvěcovaly se jedna po druhé a bylo to v rytmu. Netušila jsem, zase jedno *blikblik*, že to vůbec jde...

Zářily tak, že mi z toho šly oči šejdrem.

Jako by to byl LED nebo něco ještě úplně novýho, co vědátoři sotva stačili vystavit. Jako by někdo stepoval na variátoru intenzity.

Byla to... nádhera...

Najednou už jsem nebyla sama a obrátila jsem se k Franckovi, abych si utřela nos o jeho rameno.

Hej, no tak... trochu slušnosti, socko... Člověku nemá viset nudle u nosu, když mu pámbu dopřeje pohled na svoji nádherně zabroušenou palici...

Mají galaxie taky velké přílivové vlny jako oceány, nebo je to jenom pro mě? Takový big up mléčné dráhy? Obrovská pohádková rave party, víla Zvoněnka mi vyleje na hlavu óbr kýbl zlatého prachu, aby mi pomohla nabít baterky?

Přicházelo to odevšad a já jsem měla pocit, že hvězdy ohřívají noc. Měla jsem dojem, že se ve tmě opaluju. Měla jsem dojem, že svět se převrátil. Že už nejsem na dně tý svý díry a nebabráám se ve svý mizérii, ale jsem na scéně...

Jo, přesně tak, že se sice můžu (nebo mohu?) (chci mluvit spisovně, ale nějak se v tom patlám...) svíjet hodně nízko, ale přesto nad něčím čním.

Byla jsem v ohromném koncertním sále, v jakémsi

pařížském Zénithu s otevřenou střechou, který se táhne z jednoho konce zeměkoule na druhý a přímo uprostřed písňě, co zabíjí, a mezi všemi těmi jiskřícími křesadly a filtry a tisícovkami kouzelných svící, které mi andělé nastavovali, jsem toho musela být hodna. Ne, už jsem neměla právo brečet nad svým osudem, a tolik bych chtěla, aby si toho Francky taky užil...

Ani on by nerozeznal Velkou medvědici od malého reflektoru, ale určitě by byl hrozně šťastný, kdyby viděl takovou krásu... Hrozně šťastný... Protože on z nás dvou je ten umělec. To díky jeho citlivosti a vnímavosti se nám povedlo vyhrabat se z té naší hromady hnoje, to pro něj vytáhl vesmír ze zásob zlatem protkávanou zřasenou látku.

Aby mu poděkoval.

Aby mu vzdal čest.

Aby mu řekl: Hele, ty malej, my tě známe, víš... Jo, jo, známe tě... Už nějakou chvíli tě pozorujeme a víme, že seš posedlej krásou... Celej život jsi nedělal nic jinýho: hledal jsi ji a tvořil. Tak jo, teď koukej... Kochej se... Koukej, tohle je za odměnu... Koukni se do toho zrcadla... Dneska večer ti to konečně vrátíme... Tvoje kámoška je sprostá, plive a nadává jako stará kurva. Říkám si, kdo jí dovolil jít dovnitř... Zatímco ty... Ty k nám patříš, jsi z rodiny... Tak pojď, synáčku... Pojď si s námi zatancovat...

Právě jsem blábolila nahlas...

Ve vší skromnosti a pro kluka, který mě nemohl slyšet, jsem právě promlouvala jménem vesmíru!

Bylo to úplně blbý, ale bylo to pěkný...
Bylo jasný, jak moc ho miluju...

No... kdyby to teda nevadilo... ještě naposledy ze sebe něco vymáčknu, pane Vesmíre... (a když jsem tohle říkala, viděla jsem Jamese Browna), ne, vlastně to budou dvě věci...

Zaprvý, necháte mého přítele tam, kde je... Nemá cenu ho volat, nepřijde. I když se za mě stydí, nikdy mě nenechá ve štychu. Je to tak, a ani vy s tím nic neneděláte, zadruhý se omlouvám, že mluvím tak špatně.

Je to fakt, přeříkávám se, mluvím nespisovně. Kdykoli vás to zatahá za uši, není to proto, že bych si vás nevážila, je to ze zlosti, že nenajdu dost rychle správná slova. It's a man's world, you know...

I feel good, odpověděl.

* * *

Dívala jsem se po všech těch hvězdách a hledala tu naši.

Protože jednu určitě máme. Nemáme každý svou, škoda, ale máme jednu dohromady. Jo, takovou hodnou malou lampičku, která si nás našla v den, kdy jsme se potkali, a která celý ty léta až dodneška fakt dobře makala.

O. K., v těch posledních hodinách se trochu flákala, to je fakt, ale všechno se rozjasnilo od chvíle, co...

Vyparádila se, Parádnice.

Vystříkala na sebe celou flašku spreje se třpytkami od Sephory.

No jasně! Bylo to normální, vždyť byla naše! Nebude k tomu přece Hospodinovi svítit, když její kámošky vymázly na ohňostroji!

Hledala jsem ji.

Všechny jsem si prohlídla, abych ji našla, protože jsem jí něco chtěla říct... Připomenout jí...

Hledala jsem ji, chtěla jsem ji přemluvit, aby nám ještě jednou pomohla.

I když jsme takoví.

Teda hlavně já jsem taková...

Jo. Protože všechno je moje vina, proto ji já musím kapku roztočit, aby zase zaktivovala svoji hotlajnu.

Ty ostatní byly taky krásné, ale na ty já jsem sr..., pardon, kašlala, zato jestli budu mít možnost si ještě jednou od srdce brífnout s ní, stopro ji zase obměkčím...

Myslím, že jsem ji našla.

Myslím, že je to tamhleta, úplně vzadu dole... Mám ji na konečku prstu a miliardy světelných let ode mne...

Úplně maličká, miniaturní, taková chudobka od Swarovského a lehce odsunutá stranou.

Lehce mimo stádo...

Ano, je to opravdu ona. XXS, solitér, nedůvěřivá, ale dává všechno, co má. A září ze všech sil. A je až moc ráda, že je tady. A zbožňuje tu píseň a zná všechna slova zpaměti.

A jiskří v noci cool...

A chodí spát poslední a první vstává. A vychází večer co večer. A dělá parádu už tisíc miliard let a vždycky je stejně oslnivá.

Tak co, že jsem se nespletla?

Tak co, že seš to ty?

Pardon, že jste to vy?

Poslyšte... Můžu s váma chvílku mluvit?

Můžu vám připomenout, kdo jsme, Franck a já, abyste nám ještě jednou prokázala přízeň?

Brala jsem její mlčení jako rezignovaný povzdech, něco jako začínám už z vás blednout, nejradši bych před vámi utekla, ale tak jo... máte kliku, je to slow a já nemám chlapa. Tak do toho, poslouchám vás. Prodejte mi rychle ten svůj příběh, ať se můžu vrátit a schroupat si svou Milky Way.

Hledala jsem Franckovu ruku, stiskla jsem ji ze všech sil a chvílku tak zůstala, abych nás oba zklidnila.

Ano, chtěla jsem, abychom byli krásní a čistí, pěkně vycídění a učesaní, abychom se představili v tom nejlepším světle, a pak jsem nás vypustila do vzduchu.

Jako figurku Buzz l'Éclair.

K nekonečnu a ještě dál...